

αυτά, μην έχοντας συμβόλαιο με δισκογραφικές εταιρείες, πολλά από τα τραγούδια του βρίσκονταν διασκορπισμένα και χωρίς δικαιώματα.

Από το 1990 και έπειτα, η Λουκίλα ξεκίνησε την επαφή με τις δισκογραφικές εταιρείες, άρχισε να συγκεντρώνει το έργο του, να οργανώνει το ρεπερτόριό του, να κάνει συμβόλαια και να εκδίδει τετραπλές και πενταπλές κασετίνες. Ακόμη και σήμερα θυμάται τέτοιες περιπτώσεις τραγουδιών. «Το “Τι σου ‘κανα και νίνεις” το είχε χαρίσει στην Πόλυ Πάνου, γιατί ο άνδρας της είχε μια δισκογραφική εταιρεία. Χωρίς ποσοστά, χωρίς τίποτα. Το “Βρέχει φωτιά στη στράτα μου”, το χάρισε στον Στράτο Διονυσίου επειδή δεν τον ήθελε η δισκογραφική του εταιρεία, το ίδιο έγινε και με το “Ανοιξε πέτρα”. Επαιρναν το ρεπερτόριο και έγραφε το επόμενο ο Μίμης, δεν τον ενδιέφερε», λέει η Λουκίλα, συνεχίζοντας την αναδρομή.

Το αστείρευτο ταλέντο του Μ. Πλέσσα και η ευκολία με την οποία «γεννούσε» επιτυχίες τον έκαναν να μην εστιάζει στην περιφρούρηση του έργου του, αλλά στη δημιουργία.

«Ο Μίμης έλεγε πάντα “είμαι μια βρύση που στάζει ασταμάτητα. Δεν με ενδιαφέρει αν θα μου κλέψουν το νερό, γιατί πόσα αντίγραφα Πλέσσα ακούς στην αγορά; Εγώ θα γράψω άλλο” και του

τα της ονόματα, τα οποία μοιραία θα έγραφαν για όσους είχαν συμβόλαιο. Ο Πλέσσα δεν ήταν δικό τους παιδί, ήταν άναρχο πνεύμα και αποδιοπομπαίος τράγος για τις δισκογραφικές», λέει αποκαλύπτοντας πως «δεν τους άφηναν να συνεργαστούν μαζί του, αυτό έγινε και με τον Στράτο Διονυσίου και με τον Σταμάτη Κόκκοτα. Στην Τζένη Βάνου, που δεν είχε ούτε εκείνη συμβόλαιο, έδινε τη μία επιτυχία μετά την άλλη, αλλά θάφτηκαν, το “Σε βλέπω στο ποτήρι μου” ή το “Χίλιες βραδιές”. Η λαϊκή πλευρά της Τζένης Βάνου ανακαλύφθηκε μετά τον θάνατό της. Μέχρι τότε έτρεμαν μήπως “χτυπήσει” τα πρωτοκλασάτα ονόματα των δισκογραφικών που είχαν τα πρωτεία, και δεν έπρεπε ξαφνικά να βγει η Βάνου και ο Πλέσσα πάνω από τους δικούς τους. Ο χρόνος δικαιώνει και τους δημιουργούς και τους τραγουδιστές. Ο χρόνος και η αγάπη του κόσμου, που έχει το αλάθητο. Ο κόσμος ξέρει ποιος δεν κοροϊδεύει, ποιο είναι το καλό τραγούδι και το έργο τέχνης».

Αναγνώριση και βραβεία

Πολυτάλαντος, πολυάσχολος, ταπεινός και ευγενής, δεν αισθάνθηκε ποτέ ξεχωριστός, δεν έδειξε έπαρση και η αναγνώριση -ακόμη και αν άργησε- ήρθε και τον ανέβασε στο πιο ψηλό βήμα. Ανάμεσα στα πολλά βραβεία ξεχωρίζουν ο τίτλος του Ταξίαρχου του Τάγματος της Τιμής, που παρέλαβε από την Πρόεδρο της Δημοκρατίας Κατερίνα Σακελλαροπούλου, και ο Χρυσός Σταυρός του Τάγματος του Φοίνικα, που του είχε απονεμίσει ο πρώην Πρόεδρος της Δημοκρατίας, Κωνσταντίνος Στεφανόπουλος.

«Είναι το DNA του Μίμη τέτοιο. Ο πραγματικά σπουδαίος άνθρωπος -και αυτό ισχύει σε όλους τους τομείς- είναι και σεμνός. Δεν είναι καβάλα στο άλογο, είναι κάτω από το άλογο και κοιτάζει κιάλας να ποτίσει το άλογο, να το βοηθήσει. Και αυτό και τον αναβάτη του. Επειδή ακριβώς ήταν ένα ηγναίο ταλέντο, ένας σπουδαίος και ανώτερος άνθρωπος, φιλοσοφημέ-

ΑΦΙΕΡΩΜΑ

Μια βραδιά στο «Sani»

ΜΠΡΟΣΤΑ από τον υπέροχο φωτισμένο εμβληματικό πύργο του λόφου της Σάνης, πάνω από τη θάλασσα και κάτω από το σχεδόν ολόγιομο φεγγάρι και τα αστέρια, ο Στέφανος Κορκολής, ο Δημήτρης Μπάσης και η Σοφία Μανουσάκη, μαζί με την έμπειρη εννεαμελή ορχήστρα «Μίμης Πλέσσα», το Σάββατο 27 Ιουλίου, ζύνησαν αναμνήσεις, χάρησαν συναισθήματα και γαλήνεψαν καρδιές με τα τραγούδια του Μίμη Πλέσσα που έχουν κερδίσει τη θέση τους στην αιωνιότητα, καθώς περνούν από γενιά σε γενιά. Η συναυλία ξεκίνησε με ένα medley με τραγούδια όπως το «Θα

ΦΩΤ.: ΕΛΕΑΝΑ ΠΛΕΣΣΑ

έλεγα “να, εδώ, δεν βλέπεις ότι η εισαγωγή είναι ίδια από τον τάδε νεαρό συνθέτη; Σε αντιγράφει πλήρως”. “Ας τον να κλέψει. Αμα έχεις να δώσεις, άσ’ τον να πάρει”. Ο Μίμης είναι ένα άναρχο και φιλελεύθερο πνεύμα. Ελεγε “γράφω, γράφω, γράφω, χαρίζω, χαρίζω χαρίζω”, αναφέρει, προσθέτοντας πως πολλές από τις ιστορίες αυτές περιλαμβάνονται στο βιβλίο της με τίτλο «Ποιος το ξέρει», που κυκλοφορεί από τις εκδόσεις Μίνωας.

Ο πόλεμος των δισκογραφικών

Η ζωντάνια και η εφηβική ενέργεια είναι χαρακτηριστικά που αναφέρονται συχνά ως συνώνυμα της προσωπικότητάς του, από όλους όσους τον γνώρισαν. Πάντα κοντά στους νέους καλλιτέχνες, τους αντιμετώπιζε με την ίδια αγάπη, πολλές φορές μεροληπώντας υπέρ τους, όπως επιβεβαιώνει και η Λουκίλα. «Ο Μίμης ήθελε νιάτα γύρω του. Αντλούσε και αντίλει από τους νέους. Ηθελε ο μέσος όρος ηλικίας να είναι προς τα κάτω, ακριβώς γιατί του άρεσαν οι φρέσκες ιδέες, οι φρέσκες ενορχηστρώσεις, η φρέσκια ματιά, η νεανική ματιά. Αγαπούσε και αγαπάει πάρα πολύ τους νέους και ήθελε να τους δίνει βήμα. Δεν είχε το σύμπλεγμα να κρατήσει το καλό τραγούδι για τη φίρμα και να δώσει ένα δεύτερο σε έναν νέο τραγουδιστή. Επιπλέον, επειδή δεν είχε συμβόλαιο, καμία δισκογραφική εταιρεία δεν ήθελε να γράψει για τα πρωτοκλασά-

“Εξακολουθώ να είμαι ο βράχος του, όχι μόνο σαν στήριγμα πια, αλλά σαν κυματοθραύστης όσων αρνητικών δεν θέλω να βιώσει. Όπως και εκείνος ήταν, είναι και θα είναι ο φωτεινός μου φάρος”

νος, ήρεμος, γαλήνιος. Δεν χρειαζόταν να έχει πέντε μπράβους τριγύρω για να δείξει ότι είναι κάποιος, όπως γίνεται στον χώρο μας. Πήγαινε παντού μόνος του, χωρίς συνοδεία, χωρίς να ειδοποιεί δημοσιογράφους να τον φωτογραφίσουν. Αντεξε στον χρόνο επειδή σεβάστηκε τους πάντες και τα πάντα και σήμερα πια τον σέβονται όλοι. Ακόμα και αν προσπαθούν κάποιιοι να του βάλουν ακόμα τρικλοποδιά, που είναι πια και ασέβεια σε αυτές τις ηλικίες. Το συναντώ εγώ συνέχεια, άσχετα αν δεν το μαθαίνει ο Μίμης. Εκεί γίνομαι κυματοθραύστης και τον προστατεύω και δεν τα μαθαίνει. Αυτό προσπαθούν, αλλά πλέον νομίζω ότι έχω γκρεμίσει τα τείχη, έχει γίνει και υπερκομματικός. Εγώ πήγα και σε μια συναυλία που έκαναν 1.300 παιδάκια δημοτικού, τα οποία τραγουδούσαν το ρεπερτόριο Πλέσσα, παιδάκια δημοτικού σημαίνει 6-10 χρόνων. Και ήμουν εγώ και έκλαιγα στην πρώτη σειρά. Τι άλλο να ζητήσει ένας δημιουργός από το να είναι πρώτος στις καρδιές του κόσμου;».

«Με κρατούσε πάντα από το χέρι με καμάρι»

Η αφοσίωση που δείχνει ο ένας στον άλλον είναι παροιμιώδης. Τη ρωτώ αν ένιωσε ποτέ σε δεύτερο πλάνο, ούσα δίπλα σε έναν υπερταλαντούχο συνθέτη. «Οχι, ποτέ. Ο Μίμης ήξερε να με έχει πάντα στο πλευρό του. Είμαι κατομαθημένη. Βίωσα μόνο χαρές και αξιοπρέπεια και έναν άνθρωπο που με κρατούσε από το χέρι με καμάρι. Ποτέ δεν ένιωσα παραμελημένη. Είμαι ευγνώμων γενικώς για τη ζωή μου και για το πώς τα έφερε και βρήκα αυτόν τον άνθρωπο στον δρόμο μου. Εξακολουθώ να είμαι ο βράχος του, όχι μόνο σαν στήριγμα, που το έχει πια ανάγκη, αλλά σαν κυματοθραύστης όσων αρνητικών δεν θέλω να βιώσει. Όπως και εκείνος ήταν, είναι και θα είναι ο φωτεινός φάρος που δίπλα του πήρα πολλά από το φως του, αλλά ήξερα με την ίδια άνεση να μείνω και στη φωτεινή του πλευρά και στη σκοτεινή, ένα βήμα πίσω, όταν είναι εκείνος τα φώτα. Πολλοί δεν το αντέχουν. Αν δεν ξέρεις να ελιχθείς, αν δεν γνωρίζεις πότε πρέπει να είσαι στη φωτεινή πλευρά και πότε στη σκοτεινή, δεν μπορείς να καθίσεις δίπλα σε έναν τόσο φωτεινό φάρο που ρίχνει άπλετο φως».

πιω απόψε το φεγγάρι», συνέχισε με το «Τα παιδιά στη γειτονιά», το «Καμαρούλα μια σταλιά» και έκλεισε με το «Φεύγουν τα χρόνια». Ακολούθησαν εμβληματικά τραγούδια, ορχηστρικά κινηματογραφικά θέματα και νέες ενορχηστρώσεις, σε καλλιτεχνική επιμέλεια της Λουκίλας Καρρέρ-Πλέσσα. Από το ρομαντικό «Μέθυσε απόψε το κορίτσι μου», το δωρικό «Βρέχει φωτιά στη στράτα μου» και το λυρικό «Ένας ουρανός μ’ αστέρια», μέχρι το συναρπαστικό σόλο πιάνο του Στ. Κορκολή στο «Ποια νύχτα σ’ έκλεψε» και το εκφραστικό «Σταμάτησε του ρολογιού τους δείκτες», οι μελωδίες του Μ. Πλέσσα ήχησαν στον λόφο της Σάνης σαν «ζωντανό» jukebox που γεφυρώνει το παρελθόν με το σήμερα. Χειροκροτήματα και επιφωνήματα θαυμασμού έκλεισαν την υψηλής αισθητικής συναυλία που δόθηκε στο διεθνούς εμβέλειας Sani Festival, που διοργανώνει το «Sani Resort» σταθερά από το 1992. Κοινωνώντας από την εξαγνιστική δύναμη των τραγουδιών του, για αγάπες, πάθη και όνειρα, οι θεατές της συναυλίας, πιο ανάλαφροι, κατπφόρισαν τον λόφο της Σάνης, συνεχίζοντας τη μαγική βραδιά στη φασαριόζικη μαρίνα του resort.